

GELOVEN GAAT VERDER

Het getuigenis van Eric Galle



**GETUIGENISSEN VAN MENSEN
ALS HET ANDER IN HET EIGENE
KOMT...**

23 FEBRUARI 2017

Het gure voorjaarsweer had op donderdagavond 23 februari een aantal mensen afgeschrikt om zich naar Huize Astrid te wagen voor het eerste getuigenis van de reeks GELOVEN GAAT VERDER-GETUIGENISSEN VAN MENSEN. Toch was er een behoorlijke opkomst voor priester, psychotherapeut en auteur Eric Galle.

Als thema van zijn getuigenis had hij gekozen voor *God en mens vrij maken. Het gesprek als weg*. Zijn getuigenis zat verpakt in een sterk mystieke, bij wijlen poëtische taal, die soms niet altijd voor iedereen toegankelijk was. Toch bracht hij enkele boeiende inzichten die bij hem ook sterk doorleefd zijn.

‘Vrij maken’ is je ware identiteit ontdekken en aan bod laten komen, een te beleven antwoord ontdekken of laten ontdekken op vragen als: Wie ben ik? Wat is de zin van mijn leven?

Het is duidelijk de therapeut die je aan het woord hoort als Eric Galle stelt dat dit vrij maken gebeurt in ontmoeting, in dialoog, in gesprek. Maar dan wel in een gesprek waarvan de woorden meer zijn dan gewoon mededeling van informatie. Het dienen woorden te zijn die willen raken en contact maken. Dat geldt ook voor het bidden. Als woorden van een gebed – hoe verstaanbaar alledaags of hoe alternatief nieuw ook – alleen mededelingen zijn van standpunten en ideologie, alleen verwoordingen van ‘dogma’s’, dan is van echt gebed geen sprake. Als je bidt ga je in een relatie staan. Oude vertrouwde woorden, vaak veelvuldig herhaalde gebedsformules die zo tot de schatkamer in het hart afdalen, kunnen heel ‘nuttig’ zijn om in die relatie te gaan staan (dus niet om die relatie met God te maken, want die is er al, die is er altijd). Het is in dat biddend gesprek met God dat we onze identiteit ontdekken en ons diepste wezen bevrijd wordt. Daartoe hoort het besef dat ik ben wie ik ben door anderen en dat ik geborgen ben in God. Het bewustzijn van wie ik ben en van mijn geborgen zijn in God noemt Eric Galle je ‘voorafplek’. Het is een innerlijke ruimte, een bewustzijn waarnaar je steeds kunt terugkeren en best even in vertoeft ‘vooraf’, vooraleer je de ontmoeting met mensen, met een werkdag, met uitdagingen, met moeilijkheden aangaat. Daar ben je één met jezelf en met God. Om in die ruimte te treden en er vruchtbaar en helend de dialoog met God te voeren is de stilte van groot belang. Tot die cultuur van de stilte hoort ook het onthecht worden van allerhande gedachten en emoties die ontmoeting en dialoog verhinderen. Maar het is wel degelijk die ontmoeting en dat gesprek met God in je ‘voorafplek’ die je ingrijpend kan veranderen, in de zin van meer doen beantwoorden aan wie je echt bent. Dan kun je ook voor andere mensen een ‘heipaal’ zijn. Met dit beeld is nu niet alleen de therapeut, maar ook de ‘zielzorgende’ priester aan het woord. Heipalen dragen eigenlijk een gebouw niet, ze maken alleen

de verbinding naar de dieperliggende dragende grond. Maar dat kun je niet zijn, zonder je zelf gedragen te weten door die dieperliggende dragende grond: God. De verandering die ontstaat door de biddende relatie met God – en wie goed begrijpt wat echt bidden is ziet dat geen andere relatie met God mogelijk is – drukte Eric Galle uit in een mooie formule: ‘Als het andere in het eigene komt, dan wordt het eigene anders en als het eigene in het andere komt, dan wordt het andere eigen.’ Als ik God in mij toelaat, dan word ik ‘goddelijk’ en als ik mij aan God toevertrouw dan wordt God ook werkelijk mijn God. Een mens die deze verandering heeft ondergaan, is in staat om werkelijk Gods bevrijdende woorden te spreken en bevrijdend in actie te komen.

